

LBRIS | We know
books
J.K. ROWLING

HARRY POTTER ȘI CAMERA SECRETELOR

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

arthur

CAPITOLUL 1. <i>Cea mai urâtă zi de naștere</i>	9
CAPITOLUL 2. <i>Dobby și avertismentul</i>	21
CAPITOLUL 3. <i>Vizuina</i>	35
CAPITOLUL 4. <i>La Flourish & Blott</i>	55
CAPITOLUL 5. <i>Salcia Plesnitoare</i>	81
CAPITOLUL 6. <i>Gilderoy Lockhart</i>	105
CAPITOLUL 7. <i>Sângegros și murmure</i>	126
CAPITOLUL 8. <i>Zi de moarte</i>	147
CAPITOLUL 9. <i>Mesajul de pe perete</i>	168
CAPITOLUL 10. <i>Un bulgăr afurisit</i>	192
CAPITOLUL 11. <i>Cercul de duel</i>	216
CAPITOLUL 12. <i>Elixirul Polisevă</i>	243
CAPITOLUL 13. <i>Jurnalul supersecret</i>	267
CAPITOLUL 14. <i>Cornelius Fudge</i>	291
CAPITOLUL 15. <i>Aragog</i>	309
CAPITOLUL 16. <i>Camera Secretelor</i>	330
CAPITOLUL 17. <i>Moștenitorul lui Slytherin</i>	355
CAPITOLUL 18. <i>Răsplată pentru Dobby</i>	379

Cea mai urâtă zi de naștere

Pe aleea Privet, numărul patru, scandalul izbucni la micul dejun, și asta nu se întâmpla pentru prima oară. Domnul Vernon Dursley fusese trezit la primele ore ale dimineții de un sunet ascuțit, ca un țipăt, care venea din odaia nepotului său, Harry.

— E a treia oară săptămâna asta! răcni el peste masă. Dacă nu ești în stare să ții în frâu bufnița aia, atunci să dispară de aici!

Harry încercă încă o dată să-i explice cum stau lucrurile.

— Se plictisește și ea, spuse Harry. E obișnuită să zboare pe-afară. Dacă s-ar putea să-i dăm drumul măcar noaptea...

— Mă crezi tâmpit? mârâi unchiul Vernon, cu o bucățică de ou prăjit lipită de mustața stufoasă. Știu eu prea bine ce-o să se întâmple dacă bufnița aia apucă să iasă pe-afară.

Apoi schimbă niște priviri întunecate cu soția lui, Petunia.

Harry încercă să riposteze, dar râgâitul zgomotos al lui Dudley, fiul soților Dursley, îi acoperi cuvintele.

— Mai vreau șuncă!

— Mai este în tigaie, dulcișorule, spuse mătușa Petunia, întorcând către burduhosul de fiu-său o privire înduioșată. Să profităm să mai mănânci și tu ca lumea

cât se poate... Nu-mi place mie și pace cum sună mâncarea de la școala aia.

— Aiurea, Petunia dragă, eu n-am răbdat de foame niciodată la Smeltings, spuse unchiul Vernon convins. Dudley primește destulă mâncare, nu-i așa, băiete?

Dudley, care era așa de gras că fundul i se revărsa de o parte și de cealaltă a scaunului de bucătărie, rânji și se întoarse către Harry.

— Dă-mi tigaia!

— Ai uitat să spui și cuvintele magice, zise Harry iritat.

Efectul acestei propoziții simple asupra celor trei fu incredibil: lui Dudley i se tăie răsuflarea și căzu de pe scaun cu un trosnet de se zgudui toată bucătăria, doamnei Dursley îi scăpă un mic țipăt, dar se pocni repede peste gură, iar domnul Dursley sări deodată drept în picioare, cu venele de la tâmplă stând să-i plesnească.

— Voiam să zic „te rog“! spuse Harry iute. Nu m-am gândit la...

— CE ȚI-AM ZIS EU? tună unchiul lui și stropi de salivă țâșniră din gura lui pe toată masa. NU ȚI-AM ZIS EU CĂ ÎN CASA ASTA NU SE ROSTESC CUVINTELE ACELEA?

— Dar n-am...

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-L AMENINȚI PE DUDLEY? răcni unchiul Vernon și izbi cu pumnul în masă.

— Dar eu doar...

— EU ȚI-AM MAI ZIS! NU AM DE GÂND SĂ-ȚI PERMIT SĂ VORBEȘTI DESPRE CIUDĂȚENIILE TALE SUB ACEST ACOPERIȘ!

Harry privi uluit la chipul vânăt de furie al unchiului, apoi la chipul livid al mătușii, care se chinuia să-l ridice pe Dudley în picioare.

— În regulă, spuse Harry, în regulă...

Unchiul Vernon se așeză înapoi pe scaun, pufnind ca un rinocer înfuriat, dar, cu o uitătură piezișă, ochii lui mici și pătrunzători nu-l slăbeau pe Harry nicio clipită.

De când se întorsese acasă la începutul vacanței de vară, unchiul Vernon se purta cu Harry de parcă ar fi fost o bombă ce ar fi putut exploda în orice clipă. Asta fiindcă Harry Potter nu era un băiat normal. De fapt, era anormal de-a binelea.

Pentru că Harry Potter era un vrăjitor! Un vrăjitor care tocmai terminase primul an de studii la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori Hogwarts. Și dacă familiei Dursley nu-i convenea că Harry venise să-și petreacă vacanța la ei, lui Harry cu atât mai abitir nu-i convenea.

Așa de dor îi era de Hogwarts, că tot timpul avea impresia că-l doare burta. Îi lipseau castelul, cu coridoarele lui secrete și cu stafii, lecțiile (poate nu și cele cu Snape, profesorul de filtre și elixire), mesajele aduse de bufnițe, banchetele din sala mare de festivități, îi era dor să doarmă în patul lui cu baldachin din dormitorul din turn, îi era dor de vizitele pe care i le făcea lui Hagrid, paznicul domeniului, în coliba lui din apropiere de Pădurea Interzisă, și mai ales îi era dor de Quidditch, sportul cel mai popular din lumea vrăjitorilor (șase porți înalte, patru mingi zburătoare și paisprezece jucători călare pe cozi de mătură).

Din clipa în care Harry ajunsese acasă, unchiul Vernon îi încuiase într-o debara de sub scară toate manualele de farmece și vrăji, bagheta magică, mantia, cazanul, dar și mătura lui Nimbus Două Mii de ultimă generație. Ce le păsa celor din familia Dursley că, dacă nu exersa toată vara, Harry și-ar fi putut pierde locul în echipa lui de

Quidditch? Ce îi durea pe ei că Harry se întorcea la școală fără nicio temă făcută? Familia Dursley făcea parte dintre cei numiți de vrăjitori „Mageamii“ (adică cei care nu aveau niciun strop de sânge magic în vene). Din punctul lor de vedere, o rușine mai mare decât să aibă un vrăjitor în familie nu era cu putință. Unchiul Vernon o încuiase și pe bufnița lui Harry, pe Hedwiga, în colivia ei, ca nu cumva să ducă vreun mesaj cuiva din lumea vrăjitorilor.

Nici fizic Harry nu aducea cu restul familiei. Unchiul Vernon era un tip masiv, fără gât și cu o mustață neagră enormă. Mătușa Petunia avea o mutră ca de cal și era ciolănoasă. Dudley era blond, avea pielea rozalie și se-măna cu un porc. Spre deosebire de ei, Harry era mărunțel și slăbuț, avea niște ochi de un verde intens și un păr negru-tăciune veșnic zburlit. Purta niște ochelari cu rame rotunde, iar pe frunte avea o cicatrice subțire care parcă înfățișa un fulger.

Tocmai prin cicatricea aceea ieșea Harry în evidență, chiar și printre vrăjitori. Cicatricea era unicul amănunt care amintea de trecutul misterios al lui Harry și de motivul pentru care cu unsprezece ani mai înainte fusese lăsat pe treptele casei familiei Dursley.

Harry avea doar un an când supraviețuise, nu se știe cum, atacului celui mai puternic vrăjitor de magie neagră din toate timpurile, Lordul Voldemort – un nume pe care majoritatea vrăjitorilor și vrăjitoarelor încă se fereau să-l rostească. Părinții lui Harry însă își pierduseră viața în urma aceluia atac. Harry a scăpat rămânând doar cu semnul acela în formă de fulger. Dar, din clipa în care nu izbutise să-i facă de petrecanie lui Harry, cumva,

nimeni nu înțelegea cum anume, puterea lui Voldemort se topise.

Așa ajunsese Harry să fie crescut de soții Dursley, adică de sora răposatei lui mame și de soțul acesteia. Timp de zece ani de zile, cât a trăit împreună cu familia Dursley, nu a reușit să priceapă de ce, fără să vrea, făcea tot timpul niște lucruri stranii și a crezut povestea pe care i-o spusese soții Dursley, și anume că rămăsese cu cicatricea aceea în urma unui accident de mașină în care muriseră părinții lui.

Pentru ca după aceea, fix cu un an de zile în urmă, Harry să primească o scrisoare de la Hogwarts și brusc întreaga poveste să iasă la iveală. Harry și-a ocupat locul la școala de vrăjitori, unde și el, și cicatricea lui erau deja faimoși. Dar acum anul școlar se sfârșise și Harry se afla din nou în casa familiei Dursley, unde urma să rămână până la sfârșitul verii. Și din nou era tratat ca o potaie care tocmai s-a tăvălit prin ceva rău mirositor.

Familia Dursley nu-și amintise nici măcar că astăzi Harry împlinea doisprezece ani. Bine-nțeles că nici el nu-și făcuse iluzii în privința asta, fiindcă nu primise de la ei niciodată vreun cadou adevărat. Să-i facă un tort nici nu se punea problema. Dar chiar să uite cu totul de ziua lui...

Deodată unchiul Vernon își dresese glasul ca să se bage în seamă și zise:

— Ei, după cum știm cu toții, aceasta e o zi foarte importantă.

Harry își ridică brusc ochii din farfurie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Unchiul Vernon continuă:

— Pentru că astăzi s-ar putea să închei cel mai important contract din întreaga mea carieră.

Harry își lăsa iar ochii în jos, la pâinea prăjită. Bine-nțeles, se gândi el cu amărăciune, unchiul Vernon se referă la tâmpenia aia de cină. De două săptămâni o ținea una și bună cu cina lui. Îl invitase la masă pe un anume constructor bogat împreună cu soția lui, iar în urma acelei cine unchiul Vernon spera să obțină o comandă foarte mare de la constructorul respectiv (firma unchiului Vernon fabrica bormașini).

— Cred că ar fi cazul să mai trecem o dată în revistă programul, spuse unchiul. La ora opt toți trebuie să fim pe poziții. Petunia, tu ai să fii...?

— În salon, răspunse prompt mătușa Petunia, așteptând să-i întâmpin pe musafiri în casa noastră așa cum se cuvine.

— Bun, foarte bine! Și tu, Dudley?

— Eu voi fi lângă ușă, pregătit să le deschid, răspunse Dudley, schițând un zâmbet tâmp. „Domnule și doamnă Mason, pot să vă iau eu hainele?“

— Vai, o să-l adore de-a dreptul! exclamă mătușa Petunia încântată.

— Minunat, Dudley, spuse unchiul Vernon, după care se întoarse spre Harry. Și tu?

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry pe un ton neutru.

— Exact! spuse unchiul Vernon tăios. Eu am să-i conduc în salon, am să le fac cunoștință cu tine, Petunia, și apoi am să le torn ceva de băut. La opt și cincisprezece...

— Eu am să anunț că cina e servită, răspunse mătușa Petunia.

— Iar tu, Dudley, vei spune...

— „Doamnă Mason, îmi dați voie să vă conduc în sufragerie?“ spuse Dudley, oferindu-și brațul grăsuțului unei doamne imaginare.

— Vai, micul meu gentilom! exclamă mătușa Petunia, înduioșată.

— Și tu? îl întrebă unchiul Vernon răutăcios pe Harry.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry plictisit.

— Exact! Acuma, trebuie să ne străduim să mai strecurăm ici și colo câte un compliment în timpul mesei. Petunia, ai vreo idee?

— „Vernon mi-a spus că jucați golf excepțional de bine, domnule Mason...“ „Doamnă Mason, vă rog spuneți-mi de unde v-ați cumpărat rochia aceasta.“

— Perfect!... Dudley?

— Cum ar fi să zic ceva de genul: „Domnule Mason, am primit ca temă să scriem o compunere despre modelul nostru în viață, iar eu am scris despre dumneavoastră?“

Mătușa Petunia fu copleșită de emoție și îi dădură lacrimile. Își îmbrățișă odorul, în timp ce Harry tocmai se apleca sub masă ca să nu-l vadă ceilalți izbucnind în râs. Asta era prea de tot!

— Dar tu, puștiule?

Ieșind de sub masă, Harry se strădui să pară cât mai serios cu putință.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry.

— Așa să faci! spuse unchiul Vernon apăsător. Soții Mason habar nu au că ești și tu pe aici și cu impresia asta trebuie să și rămâni. După masă, tu, Petunia, o vei conduce pe doamna Mason înapoi în salon ca să vă beți cafeaua, iar eu am să aduc vorba despre bormașini. Cu

puțin noroc, până să înceapă știrile de la ora zece, afacerea va fi bătută în cuie. Iar mâine pe vremea asta deja vom fi în căutarea unei case de vacanță în Mallorca.

Pe Harry nu prea îl încânta ideea. Nu credea că rușele lui îl vor iubi mai mult în Mallorca decât acasă, pe aleea Privet.

— Așa! Atunci eu am șters-o să aduc de la curățat costumele, al meu și al lui Dudley. Tu! se răsti el la Harry. Ai grijă, nu-i sta în drum mătușă-tii până termină curățenia.

Harry ieși în curte pe ușa din spate. Era o zi foarte frumoasă, soarele strălucea cu putere. Traversă peluza, se trânti pe bancă, în grădină, și începu să-și îngâne singur: „Cine să trăiască?... Eu să trăieesc... Laaa mulți aaani!”

Nu tu felicitări, nu tu cadouri, ba încă urma să-și petreacă și seara făcând pe mortul. Întristat, privea în gol spre gardul viu. În viața lui nu se mai simțise atât de singur. Mai mult decât orice de la Hogwarts, mai mult chiar decât Quidditch-ul, lui Harry îi lipseau prietenii lui cei mai buni, Ron Weasley și Hermione Granger. Dar ei nu dădeau vreun semn că le-ar fi dor de el. Niciunul nu-i scrisese toată vara, cu toate că Ron îi promisese că-l va invita să stea la el.

De nenumărate ori Harry fusese cât pe ce să deschidă colivia Hedwigăi, folosindu-se pentru asta de magie, ca să le trimită scrisori lui Ron și lui Hermione, dar nu merita să-și asume un risc atât de mare. Vrăjitorii minori nu aveau voie să facă vrăji în afara școlii. Pe asta Harry nu le-o spusese celor din familia Dursley; știa el prea bine că singurul lucru care îi oprea să-l încuie în debara de sub scară, alături de bagheta magică și de

mătura lui, era teama că i-ar putea preschimba pe toți trei în gândaci de bălegar. În primele săptămâni, Harry se distrase de minune: începea să bolborosească tot felul de cuvinte, după care nu mai avea decât să-l urmărească pe Dudley cum se năpustește afară din încăpere, alergând cât îl țineau picioarele durdulii. Dar prea îndelungata tăcere a lui Ron și a Hermionei îl făcuse să se simtă așa de izolat de lumea vrăjitorilor, încât nici măcar să-și bată joc de Dudley nu-l mai amuza. Iar acum Ron și Hermione uitaseră până și de ziua lui de naștere.

Ce n-ar fi dat să primească un mesaj de la Hogwarts! De la oricare dintre vrăjitori sau vrăjitoare. Mai că s-ar fi bucurat să dea ochii și cu dușmanul lui cel mai înverșunat, Draco Malfoy; orice, numai să fie sigur că nu se întâmplase totul doar în visele lui...

Asta nu însemna că tot anul petrecut la Hogwarts ar fi ținut-o numai într-o distracție. Chiar la sfârșitul ultimului semestru, Harry se pomenise față în față cu nimeni altul decât Lord Voldemort în persoană. O fi fost Voldemort doar o umbră a ceea ce fusese cândva, dar tot îți băga spaima în oase, tot viclean rămăsese, tot îndârjit în hotărârea lui de a-și recâștiga puterea. Harry scăpase încă o dată din ghearele lui Voldemort, dar ca prin urechile acului. Și acum – și trecuseră săptămâni întregi de la întâmplarea aceea – încă tot se mai deștepta în mijlocul nopții learcă de sudoare, gândindu-se cu groază pe unde o fi Voldemort, și îi revenea în minte chipul lui ca de mort și ochii aceia holbați, plini de furie.

Cum ședea pe bancă, deodată Harry se îndreptă de spinare. Rămăsese pe gânduri, cu privirile ațintite asupra gardului viu, dar acum i se părea că și gardul viu îl fixa cu privirea. Printre frunze se ițiseră doi ochi enormi, verzi.

Speriat, Harry sări drept în picioare. În clipa aceea, din cealaltă parte a peluzei se auzi o voce zeflemitoare.

— Eu știu ce zi e astăzi, îngână Dudley, bălângânindu-se.

Ochii enormi clipiră, apoi se făcură nevăzuți.

— Ce-ai zis? întrebă Harry, neputându-și desprinde privirea de locul în care văzuse ochii aceia.

— Eu știu ce zi e astăzi, repetă Dudley, venind drept spre el.

— Bravo ție! spuse Harry. Asta înseamnă că în sfârșit ai învățat și tu zilele săptămânii.

— Azi e *ziua ta*, făcu Dudley cu batjocură. Cum de n-ai primit nicio felicitare? Nu ți-ai făcut niciun prieten la școala aia pentru *anormali*?

— Vezi să nu te audă maică-ta că vorbești despre școala mea, zise Harry imperturbabil.

Dudley își săltă pantalonii, care îi alunecaseră pe dosul rotund.

— Ce te uiți așa la gardu' ăla? întrebă el bănuitor.

— Încercam să aleg un descântec potrivit ca să-i dau foc, răspunse Harry.

La asta Dudley făcu câțiva pași înapoi împleticindu-se. Pe chipul lui rotund se întipărise panica.

— N-ai să fa-faci asta!... Tati a zis că n-ai voie să faci vră-vrăji... a zis c-o să te dea afară... și n-o să ai unde te duce... n-ai nici măcar prieteni la care să stai...

— *Fleac fără leac!* spuse Harry făcând pe fiorosul. Hocus pocus... tumba rumba....

— MAAAAMIIII! începu Dudley să urle, împiedicându-se în propriile picioare cum alerga înapoi către casă. MAAAMIIII! Țsta face știi tu ce!